

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 25. září 2025 **odvolání obžalované [REDAKCE], rozené [REDAKCE], narozené [REDAKCE]** v [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 3. 2025, č. j. 2 T 26/2024-5503,

a rozhodl takto:

Podle § 256 tr. řádu se podané odvolání **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 3. 2025, č. j. 2 T 26/2024-5503, byla [REDAKCE] uznána vinnou pod bodem I. zločinem zpronevěry podle § 206 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku, pod bodem II. přečinem neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby podle § 241 odst. 1 tr. zákoníku a pod bodem III. přečinem úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 4 tr. zákoníku, a za to byla odsouzena podle § 206 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce sedmi let. Podle § 56 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku byla pro výkon trestu zařazena do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalované uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech na dobu pěti let. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl dále obžalované uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání a činností spojených s dohodou a odpovědností za svěřené hodnoty na dobu sedmi let.
2. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla spolu se spoluobžalovaným [REDAKCE] uznána povinnou solidárně zaplatit na náhradě škody poškozeným, a to společnosti [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], částku 20 262 158,10 Kč, a společnosti [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], částku 404 973 379,90 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla uznána povinnou uhradit na náhradě škody poškozeným, a to společnosti [REDAKCE] částku 39 872 198,91 Kč a společnosti [REDAKCE] částku 88 499 336,55 Kč. Dále Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců, bank, pojišťoven a stavebnictví se sídlem Praha 4, Roškotova 1225/1, pobočka České Budějovice, Rudolfovska 1817/2 částku 16 171 Kč, České republice zastoupené Finančním úřadem pro Jihočeský kraj se sídlem České Budějovice, Mánesova 1803/3a, částku 117 475 Kč, České správě sociálního zabezpečení, územní správy sociálního zabezpečení pro Jihočeský kraj, Plzeňský kraj a Karlovarský kraj, Okresní správa sociálního zabezpečení České Budějovice se sídlem České Budějovice A. Barcala 1461, částku 102 885 Kč, Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, regionální pobočce Plzeň, se sídlem Plzeň, sady 5. května 59, částku 32 970 Kč, Vojenské zdravotní pojišťovně České republiky se sídlem Praha 9, Drahojovská 1404/4, pobočka Olomouc, U botanické zahrady 11, částku 3 097 Kč, PROFI CREDIT Czech, a.s., se sídlem Praha 1, Klimentská 1216/46, částku 74 340 Kč, a COFIDIS a.s. se sídlem Praha 5, Bucharova 1423/6, částku 148 876 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byla poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR se zbytkem svého uplatněného a nepřiznaného nároku na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná v zákonné lhůtě prostřednictvím své obhájkyne odvolání. Zde mj. uvedla, že odvolání směřuje proti všem výrokům označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, které se obžalované týkají, s výjimkou výroku o vině pod bodem II. a III. výrokové části rozsudku, neboť v této části prohlásila obžalovaná podle § 206c odst. 1 tr. řádu vinu a soud prohlášení viny přijal. U skutku popsaného v napadeném rozsudku pod bodem I. má obžalovaná za to, že v daném případě se nejedná o jednání, které by naplnilo znaky skutkové podstaty zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku, jak jej zákon konstruuje. Základním znakem tohoto trestného činu je присвоjení si cizí věci. Obžalované bylo kladeno za vinu, že jako zaměstnankyně společnosti [REDACTED] a [REDACTED] jednají se záměrem neoprávněně se majetkově obohatit na úkor svých zaměstnavatelů a svěřené peněžní prostředky použít pro svou vlastní potřebu, bez vědomí a souhlasu svých zaměstnavatelů, zneužila jejich důvěry resp. důvěry osob jí v hierarchii společností, u nichž byla zaměstnána a nadřízených, kdy bez jejich vědomí a souhlasu využila neomezeného přístupu do elektronického bankovníctví těchto zaměstnavatelů a na své bankovní účty neoprávněně převáděla finanční prostředky. Žalovaná od počátku uvádí, že výběry prostředků začaly z popudu [REDACTED], de facto majitele poškozených společností, a po celou dobu byly činěny s jeho vědomím, když obžalované se dostával díl takto vybraných peněz. Byla si vědoma skutečnosti, že toto jednání není úplně v pořádku, ale měla zato, že nikoho nepoškozuje, protože jedná na pokyn vlastníka – společníka a jednatele daných společností. To, že by ke škodě společností mohl jednat on, si nepřipouštěla, vždyť šlo o jeho společnosti. Dle jejího názoru tak nemohlo dojít k tomu, že by převáděla finanční prostředky společností bez vědomí a souhlasu svých zaměstnavatelů, jak uváděla obžaloba. Obžalovaná se po celé trestní řízení snažila prokázat zapojení [REDACTED] do této činnosti, ale nedisponuje žádným přímým důkazem. Má nicméně za to, že byl proveden dostatek důkazů, které podporovaly její verzi. Právě skutečnost, že prvoinstanční soud hodnotil zejména důkazy svědčící v neprospěch obžalované, je důvodem proč mimo jiné napadá odsuzující rozsudek. Obžalovaná se neztotožňuje se závěrem prvoinstančního soudu, že její obhajobu, že vyváděla z obou společností peníze na příkaz [REDACTED] a ve prospěch [REDACTED], soud považuje za vyvrácenou. Soud poukazoval na skutečnost, že jednotlivými společnostmi byla obžalovaná placena spíše podprůměrně. V tomto kontextu, kdy zjevně společnosti šetřily na mzdových prostředcích, je neuvěřitelné, že by [REDACTED], jako osoba fakticky společnosti ovládající, poskytoval obžalované dobrovolně 40 % z peněz vyvedených ze společností na účty obžalované a jako naprosto nelogické se jeví tvrzení obžalované, že by tak činil i z peněz, které účetnictvím neprocházely. Tyto důkazy je ale podle názoru odvolatelky naopak nutné hodnotit opačnou optikou právě proto, že společnost vyplácela mzdy v nižší výši, honorovala ji i tímto způsobem, protože jinak by jistě své místo opustila a šla za lepší nabídkou. Pokud soud hodnotí, že audit účetní závěrky toliko zkoumal, zda souhlasí roční závěrka s ročními zůstatky na účtech a k takové činnosti obdržel podklady výhradně od obžalované, pokračovala v této činnosti dlouhá léta. Zde je opět zapotřebí poukázat na špatné hodnocení tohoto důkazu. Soudem ustanovený znalec Ing. Bečka uváděl, že pokud by auditor či někdo jiný kontroloval hlavní knihu, musel by na výběry přijít. Uváděl také, že v holdingu nebyly odsouhlaseny pohledávky a závazky společností holdingu vůči sobě. Poškozené společnosti byly povinny mít auditované závěrky. Právě [REDACTED] měl být tím, kdo dále nenechával zpracovat u poškozených společností audity, ač tak ze zákona činit měl. I tento důkaz, pokud by byl hodnocen správně, by měl vést k závěru, že zde možná byla i jiná osoba, která kryla vyvádění finančních prostředků ze společností a vytvářela pro něj prostředí. Skutečnost, že účetní systém [REDACTED], který umožňuje zásahy do účetního

systému a zaúčtování bez párování s konkrétním dokladem, byl veden pouze v poškozených společnostech holdingu, také podporuje možnost zapojení ovládající osoby – [REDAKCE] do uvedené činnosti. Stejně tak soud samostatně nehodnotil otázku proč, když došlo k napadení programu [REDAKCE], se ručně doučtovalo půl roku, když díky zálohám mohli dle tvrzení svědka [REDAKCE] přijít maximálně o 2 dny účtování. I tato skutečnost vzbuzuje pochybnosti, zda se tímto krokem někdo nesnažil zakrýt stopy, které by mohly být vodítkem ke konkrétní osobě. Obžalovaná prošla velmi dlouhým trestním řízením. Po celou dobu vzhledem k medializaci případu měla složitou situaci při hledání práce, a již i tato doba byla pro ni trestem. Pokud soud při úvaze o trestu uzavírá, že obžalovaná chová jistou neúctu k cizím finančním prostředkům, která má tendenci si přivlastňovat, pak musím znovu poukázat na uváděné tvrzení, že měla za to, že nejedná bez pokynu a bez souhlasu nadřízených. V průběhu řízení si obžalovaná dostatečně uvědomila celou závažnost trestných činů, kterých se dopustila. Byla by však ráda, aby ukládaný trest byl nižší a více reflektoval danou situaci a zejména, aby následně poskytl, co největší prostor k nápravě a to nejen obžalované, ale i poměrů v jejím okolí. Proto prosí proto soud o zohlednění své situace a o uložení nižšího trestu, neboť její finanční poměry jsou tristní, [REDAKCE]

[REDAKCE]. Obžalovaná směřuje své odvolání i do části věnující se náhradě škody společností [REDAKCE] a [REDAKCE]. Náhrada škody by měla být modifikována optikou spoluodpovědnosti poškozených společností [REDAKCE] a [REDAKCE] a to vzhledem k zanedbání dozoru ze strany zaměstnavatele. Proto navrhl, aby soud nepřiznával poškozeným společností náhradu škody v plné výši. Pokud se jedná o další poškozené, zde proti přiznanému nároku na náhradu škody nebrojí. Dále v mezidobí obžalovaná navrhl, aby při veřejném zasedání byl proveden důkaz výsledkem svědkyně [REDAKCE], která ji kontaktovala a uvedla, že poté, co se dozvěděla o rozsudku v této věci, žádala soud o umožnění nahlédnutí do spisu, jelikož jí jako bývalé jednatelce a i v současné době společníci poškozené společnosti [REDAKCE] nejsou ze strany společnosti předávány žádné informace o řízení a k těmto je jí zamezován přístup. Paní [REDAKCE] obžalované uvedla, že má zato, že její případná svědecká výpověď může zásadním způsobem ovlivnit rozhodnutí ve věci a žádala, aby byla ve věci slyšena jako svědek.

4. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a shledal, že odvolání obžalované není důvodné. Krajský soud ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí. Podle § 2 odst. 6 tr. řádu provedené důkazy hodnotil po pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. V odůvodnění napadeného rozsudku ve smyslu § 125 odst. 1 tr. řádu stručně vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporovaly. Při odůvodnění uloženého trestu uvedl, jakými úvahami byl veden při ukládání trestu, jak posoudil povahu a závažnost trestného činu z hlediska významu konkrétního chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobu provedení činu a jeho následků, okolností, za kterých byl čin spáchán, osoby pachatele, míry jeho zavinění a jeho pohnutky, záměru nebo cíle, jakož i polehčujících a přitěžujících okolností, doby, která uplynula od spáchání trestného činu, případné změny situace a délky trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu, při zvážení složitosti věci, postupu orgánů činných v trestním řízení, významu řízení pro pachatele a jeho chování, kterým přispěl

k průtahům v řízení; uvedl též, jak přihlédl k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele, k jeho dosavadnímu způsobu života, k chování pachatele po činu, zejména k jeho případné snaze nahradit škodu či jiné škodlivé následky činu. V odůvodnění se rovněž dostatečně vypořádal s obhajobou, uvedl, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Vrchní soud v Praze proto pro stručnost na pečlivé a logické odůvodnění napadeného rozsudku v plném rozsahu odkazuje. Je třeba konstatovat, že odvolací námítky jsou opakováním obhajovací argumentace uplatněné před nalézacím soudem. Ovšem skutečnosti, které obžalovaná na svou obhajobu uvedla, nebyly nijak prokázány. Nalézací soud velmi jasně a výstižně v hodnotící části napadeného rozsudku vysvětlil, proč nebylo možno přijmout tvrzení obžalované, že jakýmsi organizátorem vyvádění peněz z poškozených společností byl svědek [REDAKCE], a ona na tomto jednání toliko nevědomě participovala. Obžalovaná jako ekonomicky vzdělaná a plně informovaná zaměstnankyně poškozených společností měla jasný přehled o tom, které peníze může jakým dle zákona přijatelným způsobem použít, sama konstatovala existenci jakýchsi „černých peněz“ z porážek masa, celkový objem vyvedených peněz z poškozených společností byl v řádu stovek milionů korun, ze kterých obžalovaná bez okolků tyla, žila hrubě nadstandardním způsobem života, a v žádném z okamžiků daného období v tomto směru nemohla být při čerpání finančních prostředků v dobré víře. Tvrzení obžalované v podaném odvolání, že její jednání „není úplně v pořádku“, že nikoho nepoškozuje a jedná se toliko o jakýsi zvláštní způsob jejího ohodnocení, se jeví odvolacímu soudu s ohledem na vzniklou škodu v období let 2009-2021 ve výši 193 679 688 Kč jako zcela nepřijatelné. Možné úvahy o participaci jiné osoby na podvodném jednání by obžalovanou jistě nijak nevyvinily. Ovšem tato možná participace nebyla nijak provedeným dokazováním zjištěna, a to i přes všechny zjištěné nejasnosti stran dlouhotrvajícího vyvádění prostředků na účet obžalované, formálnost provedených auditů atd. Přesto se Vrchní soud v Praze pečlivě zabýval i návrhem obžalované na výslech svědkyně [REDAKCE]. Je třeba dodat, že vrchní soud byl dříve kontaktován touto osobou se žádostí o nahlédnutí do trestního spisu. Trestní kancelář odvolacího soudu žadatelce vyhověla, ta však následně této možnosti nevyužila. Vrchní soud u veřejného zasedání vyzval obhajobu, aby upřesnila, v jakém směru by mohla svědkyně [REDAKCE] do věci v otázce viny vnést jasno. Obhájkyně uvedla, že se na ni obrátila paní [REDAKCE], která uvedla, že by byla ráda vyslechnuta v dané věci, jelikož se cítí být také nějakým způsobem poškozenou, ale přesné detaily neosvětlila vzhledem ke svému rodinnému zapojení do poškozených společností. Uváděla, že by snad mohla poskytnout svědectví směřující k prokázání skutečností, jakým způsobem byly vyváděny prostředky ze společností a kdo všechno o tom věděl. Bližší informace o tom obhajoba nemá, jen pouze to, co bylo prezentováno. Následně tedy byl proveden doplňující výslech obžalované [REDAKCE], která uvedla mimo jiné, že paní [REDAKCE] je [REDAKCE] pana [REDAKCE] a ona pracovala dřív ve společnosti [REDAKCE]. Neví, co všechno měla na starosti, ale ví, že ve společnosti byla hodně pracovně zapojená. Z jejího pohledu věděla a musela dostávat od majitele nějaké vysvětlení, proč se závazky společnosti [REDAKCE] navyšují neustále a firma není schopna společnosti [REDAKCE] zaplatit za dovezené maso. To určitě musela vědět nebo dostávat nějaké vysvětlení. Po nějaké době, ví, že se rozešli v nedobré, do toho umřel [REDAKCE] pana [REDAKCE] a tím vlastně začalo to, kdy obžalovaná pochopila, že prostě bude problém, protože paní [REDAKCE] chtěla samozřejmě část dědictví, chtěla ocenit firemní podíly a firmy v podstatě neměly audit, v té době prostě audit nebyly. K dotazu soudu, proč se o paní [REDAKCE] dozvídá teprve nyní, uvedla,

že o ní již v minulosti mluvila, protože ona v podstatě žádala ocenění podílů. Obžalovaná věděla, že paní [REDAKCE] po svém dědictví půjde nebo ho bude chtít a bude tam prostě problém. S paní [REDAKCE] se spolu o tom žádným způsobem nehovořily. Neviděla ji asi osm let. U předávání peněz paní [REDAKCE] nikdy nebyla a obžalovaná si myslí, že to, že se prostě dějí takové věci, věděla jak rodina, tak paní [REDAKCE], ale to je názor obžalované. U předání peněz nikdy opravdu nebyla a nebyl tam v podstatě v té místnosti nikdo. Procházela vždy kanceláří, kterou měl [REDAKCE] – [REDAKCE] pana [REDAKCE], který měl na starosti společnost [REDAKCE] a procházela do zadní kanceláře. Obálku nepředávala pouze ona, ale v případě, že byla například na dovolené, ji předávala i paní [REDAKCE], která však nevěděla, jaký obnos peněz v tom byl, nepočítala to. Věděla, že má předat obálku, ale za ty roky se to stalo třeba pětkrát, párkrát, tedy u předání paní [REDAKCE] nebyla nikdy. Výslech paní [REDAKCE] v přípravném řízení nenavrhovala, ale spíš ji to nenapadlo. Byla to rodina. Paní [REDAKCE] si nic nepamatuje, pan [REDAKCE] to samé, tak si obžalovaná říká, že je to rodina a nenapadlo by ji, že se sama paní [REDAKCE] a bude chtít celou věc řešit. Od roku 2020, 2021 nebyla s nikým v kontaktu z rodiny, takže neví, co by řekla a co ne, neuvažovala o tom. Paní [REDAKCE] pod obžalovanou jako pod [REDAKCE] nepracovala, ona nepracovala ve společnosti [REDAKCE]. Paní [REDAKCE] nepracovala ani pro společnost [REDAKCE], pracovala pro společnost [REDAKCE], což byla společnost v holdingu. O sporech v rámci dědictví, které zmiňovala, ví obžalovaná od pana [REDAKCE]. Pan [REDAKCE] se o své [REDAKCE] vyjadřoval nevybíravým způsobem, nadával, byl kolikrát rozčilený, že to jí nedá a tamto jí nedá, nepamatuji si všechna jeho slova. Ví, že se nepohodli kvůli dědictví a ona ho v podstatě žádala, chtěla ocenit podíly a on jí to nedovolil. K těmto sporům došlo po smrti [REDAKCE] pana [REDAKCE] snad rok 2018, či 2019, na pohřbu sama ovšem byla. Není to záležitost stará posledního půl roku, je to delší dobu.

5. Po přezkoumání obsahu doplňující výpovědi obžalované dospěl, v souladu s názorem obžaloby i poškozených, odvolací soud k závěru, že výslech [REDAKCE] nemůže do věci v otázce viny vnést jasno. [REDAKCE] nebyla a nemohla být podle slov obžalované přítomna předávání peněz panu [REDAKCE] ze strany obžalované, jak se po celou dobu hájila obžalovaná. Vrchní soud je přesvědčen, že [REDAKCE] ve věci zjevně sleduje svůj vlastní ekonomický zájem vzniklý skutečností, že je podílníkem ve společnosti [REDAKCE] a ve věci se řeší mj. nevyrovnané pozůstalostní záležitosti, jak sama obžalovaná uvedla. Proto odvolací soud nepřistoupil k provedení výslechu navrhované svědkyně [REDAKCE], neboť by se jednalo o důkaz nadbytečný. Ze všech výše uvedených a zejména v napadeném rozsudku velmi pečlivě vysvětlených důvodů je rovněž vrchní soud přesvědčen, že obžalovaná po objektivní i subjektivní stránce naplnila všechny zákonné znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku, neboť si присvojila cizí věc, která jí byla svěřena a způsobila tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu. Vedle toho se dopustila jednání mající znaky přečinu neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby podle § 241 odst. 1 tr. zákoníku a přečinu úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 4 tr. zákoníku. Pokud byla nalézacím soudem odsouzena k úhrnnému trestu odnětí svobody podle § 206 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku v délce sedmi let se zařazením podle § 56 odst. 1 písm. a) do věznice s ostrahou [zde přesněji podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku], pak tento trest odnětí svobody uložený ještě v dolní polovině zákonné trestní sazby byl spíše mírným, rozhodně nikoliv nepřiměřeným. Pokud byl ukládán trest zákazu činnosti, a to jednak zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy na dobu pěti let a zaměstnání a činností spojených s dohodou

o odpovědnosti za svěřené hodnoty na dobu sedmi let, pak tyto tresty zákazu činnosti jsou zcela přiměřené a odpovídající zjištěným skutečnostem. Rovněž ani adhezní výrok, který byl odůvodněn soudem prvního stupně, je zcela zákonný. Poškození se řádně a včas připojili s nároky na náhradu škody a tyto nároky není na místě jakkoliv snižovat, jak navrhovala ve svém odvolání obžalovaná.

6. Z uvedených důvodů tedy bylo odvolání obžalované shledáno jako nedůvodné a podle § 256 tr. řádu bylo zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b tr. řádu však může proti němu obžalovaný podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – m) tr. řádu nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 25. září 2025

Mgr. Bc. Viktor Mach v. r.
předseda senátu